

[Bertel Dahlgaard.]

skabsløst paa det Grundlag, der herigennem er givet. Men jeg maa selv efter disse Oplysninger sige, at jeg mener ikke, de klarer Sagen. Det, jeg i den Henseende ønsker at understrege, er, at i de Blade, der udkom i den Tid, andre Blade ikke kunde udkomme, førte det ærede Medlems Partiblads Forsvaret for dem, der stemte mod Strejkeloven. Modsatte Anskuelser i den Henseende var altsaa i disse Dage kvalt. „Social-Demokraten“ havde i disse Dage hele Nyhedstjenesten her i Byen, en Slags Monopol som Bladforetagende. Alle, der vilde følge med i, hvad der skete, her i Landet og ude i Verden, var henvist til „Social-Demokraten“. Alle Konkurrenter var fjernede, det ærede Medlems Blad havde alle Annoncerne i de Dage — jeg tager det hele med for at give et Billede af, hvad der foregik. Hvis man nu tænkte sig, at denne Situation varede, ikke faa Dage, men lad os sige en Maaned, hvad der jo teoretisk var en Mulighed for og praktisk kunde blive en Mulighed for i kommende Tid, vilde det ærede Medlem saa ikke kunne se visse Konsekvenser, der ikke var behagelige? Det ærede Medlem sagde, at jeg maaske dog ved nærmere Eftertanke ikke vilde sige, at „Social-Demokraten“ burde have stoppet helt. Jeg tror ogsaa, jeg gjorde en saadan Bemærkning i Anledning af et Tilraab i Eftermiddag. Jeg erkender og vil gerne udtale som min Mening, at hvis „Social-Demokraten“ havde indskrænket sig til at bringe almindelige Oplysninger og Betragtninger vedrørende selve Strejken, ja, saa vilde jeg for min Del ikke have fremsat den Udtalelse her i Dag. Jeg har, som jeg har nævnt, ikke fremdraget denne Sag af Uvenlighed eller, som det ærede Medlem selvfølgelig var klar over, af Interesser af den ene eller den anden Art i øvrigt. Jeg har gjort det, fordi denne Sag ligger mig paa Sinde. Efter at vi sammen har oplevet Besættelsesaarene, da maa det ikke ske her i Landet under det frie Folkestyre, at det frie Ord, som er Kærnen i alt frit Demokrati, ikke kan gøres gældende. Jeg har gerne talt om dette, og jeg tror, det er godt, der bliver talt ud om det, og det har vi vel gjort nu. Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtofts Udtalelse har vist mig, at Sagen berører ham meget dybt og sikkert ogsaa hans Parti, og det giver mig Haab om, at han og hans Parti ogsaa i kommende Tid vil forstaa, hvor meget noget saadant — jeg kunde næsten sige — piner andre Dele af Befolkningen.

Jeg skal dernæst sige et Par Ord til den højtærede Statsminister. Den højtærede

Statsminister fremsatte nogle Udtalelser, der ogsaa var rettet til mig, angaaende Minister Federspiel, og den højtærede Statsminister — saaledes syntes det mig — gjorde nærmest et Forsøg paa at fremstille det som illoyalt, at man her fremsatte en Kritik over Minister Federspiels Togt til Fyn. Ja, man fik efterhaanden nærmest det Indtryk, at Statsministeren egentlig mente, at det var os, der kritiserede, der havde begaaet noget utilladeligt. Jeg vil gerne sige til den højtærede Statsminister, at jeg tror, han skal opgive den Tone i denne Sag, og jeg skal føje en enkelt Ting til, hvad jeg sagde i Eftermiddag.

Det Referat, der her er talt om, er et Referat, der er udsendt gennem Ritzaus Bureau, udsendt gennem Radioen, paa den Maade, som er almindelig, naar officielle Udtalelser fremsættes; det var gengivet af den paagældende Ministers Partiblads i en Form, der paa Forhaand syntes at udelukke enhver Misforstaaelse. Jeg gør den højtærede Statsminister opmærksom paa, at den famøse Del af Udtalelsen er trykt i „Fyns Tidende“ med fremhævet Tryk, med de fedeste Typer, netop som Udtryk for, at det, der her er sagt, dette bestemte Punkt, var det særlig vigtige i hele Talen. Enhver, der læser selve Referatet, maatte paa Forhaand faa det Indtryk, at det endogsaa var gengivet af Ministeren selv. Dertil kommer endnu den Ting, at det fremsatte Dementi, sammenholdt med det Referat, der er trykt med fedt i „Fyns Tidende“, er af en saadan Beskaffenhed, at man maa sige, at selv den mest venskabelige Udlægning af det skete i hvert Tilfælde maa faa en til at tro, at den paagældende Minister maa have fremsat fuldkommen fantastiske Udtalelser. Der kommer endvidere dertil, at dette Dementi er skruet; det er næsten uforstaaeligt for almindelige Mennesker. Den højtærede Statsminister beklagede sig over, at man ikke havde gjort opmærksom paa Dementiets Indhold. Ja, jeg undlod det nærmest af Hensynsfuldhed over for Ministeren, men jeg skal gerne læse disse Linier op. Det, Minister Federspiel udtalte, var,

„at det var i god Overensstemmelse med vore Bestræbelser for at sikre os politisk og økonomisk Uafhængighed i Efterkrigstidens Verden, og at det vilde bidrage til Sikringen af fredelige Forhold paa vore Breddegrader,“
— hvad giver De mig! *Fredelige Forhold paa vore Breddegrader* —

„om vi her i Landet kunde tilvejebringe Forudsætninger for en sund Konkurrence saavel om Afsætningen af vore